

DE ZEERLOPER.

Het is mij steeds een onverklaarbaar raadsel geweest hoe, op bepaalde tijdstippen van elk seizoen, geregeld hetzelfde speelgoed te voorschijn komt, dezelfde kinderspelen plots opduiken, bloeien om eindelijk na een tijdje opnieuw te kwijnen en uit te sterven tot het volgende jaar...

Neen, neen, geef me geen uitleg en laat me, in Godsnaam, in die mooie, onschuldige onwetendheid. Waarom willen wij altijd alles weten? Waarom het beetje poëzie, dat nog in ons schuilt, willen uitroeien?..

Zo ook kwam trouw, in mijn kinderjaren, op hetzelfde ogenblik van elk jaar, de "zèerloper" of "hardloper" in onze stad terug.

Verbeeld u een lange, slanke jonge man, gegoten in een spannende tricot, zoals een worstelaar, een sirkusakrobaat of een koorddanser. Om de lenden een riem met kleine klokjes. Soms droeg hij ook belletjes om de enkels en polsen... Hij liep, liep altijd... Zelfs ter plaats huppelde hij of sprong van het ene been op het ander, zonder verpozing, zonder ooit te rusten. En zo straat in, straat uit, van huis tot huis. Hij belde of klopte aan elke deur, steeds trappelend en wachtte aldus met gebogen ellebogen en de gesloten handen aan de borst. Dring, dring, dring... klonken de belletjes. Gewoonlijk werd hem de "cent" toegeworpen, die hij alsdan vaardig in de vlucht snapte en 'k weet niet waar

verborg?... Hij dankte met een hoofse hoofdbeweging, zonder spreken, en huppelde verder...

Aan het terras van een hotel of koffiehuis sprong hij weleens met het grootste gemak, zonder de minste inspanning, over een stoel, een bank of een andere kleine hindernis...

De aankomst van de "zèèrloper" betekende voor ons, jongens, telkens een geweldige gebeurtenis. We bekeken hem eerst met nieuwsgierige bewondering en verloren ons verder in allerlei fantastische veronderstellingen: Van waar kwam hij? Waar ging hij heen? Welke taal sprak hij? Wanneer at hij? Waar sliep hij?...

We volgden hem twee, drie straten ver. En toen de "zèèrloper" eindelijk onze wijk verlaten had, ontpopten zich alle bengels van ons kwartier als hardlopers. We brachten de gesloten handen aan de borst, hielden het hoofd hoog in de lucht, ja, hielden het zelfs achterwaarts en we renden op gemeten kadans door de straten of huppelden ongeduldig ter plaats als naar ruimte snakkend...

En we vroegen aan onze ongelovige moeder of er geen "verre" boodschappen te doen waren, wij, die anders slechts met bedreigingen te bewegen waren om de kleinste aankoop in de dichtste buurt uit te voeren... We schoten dan als een pijl uit de boog naar buiten, doch verbeterden al spoedig de kadans van onze loopas... 's Avonds trapelden we nog in de keuken en moeders verbod hielp niet veel, totdat ze ten slotte tastbare middelen moest gebruiken...

's Anderendaags waren er waarachtig bengels die, niet-tegenstaande het prachtig mooie weder, een wintertrui hadden aangetrokken en positief een koord om de lenden gesnoerd hadden met enkele belletjes...

Helaas, de ware, de echte "zèèrloper" was reeds ver!... Verdwenen uit onze stad tot het volgende jaar!...

Maar nu nog, zoals in mijn kinderjaren, vraag ik me nog steeds af? Van welke streek kwam de "zèèrloper"?

Welke taal sprak hij? Want het was opvallend hoe de hardloper steeds zwijgzaam was. Had hij een huis? Een familie?...

Dikwijls zie ik op het strand, bij laag tij, in lichte sportkledij, een groepje jongelieden in looppas en regelmatige kadans, met de gesloten handen aan de borst gebracht, van de ene golfbreker naar de andere en terug... Jongelui, die zich oefenen voor een Cross Country?..

De grote personen gunnen ze — ongetwijfeld lichtzinnig — een slecht verbeterd glimlachje! Zelfs de kinderen kijken ternauwernood vluchtig of verstrooid een enkel ogenblikje toe...

Maar ik denk met nostalgie aan de "Zèerloper" uit mijn jeugd!